

paušální odměnou za všechny práce. Ostatně se zřetelem k okolnostem tohoto případu bylo by i podle obyčejů poctivého obchodního styku (§ 863 druhý odstavec obč. zák.) vážně pochybovati o tom, že žalobce, jenž konal pro žalovanou firmu zejména i práce kancelářské, projevil pouhým přijímáním tak nápadně nepatrného platu souhlas s paušalováním odměny za práce přes pravidelnou osmihodinnou dobu pracovní. Dovolatelčin názor, že jest žalobce oprávněn žádati odměnu nejvýše jen za 240 hodin práce přes čas ročně, jest zřejmě mylný, neboť ustanovení § 6 (4) zákona ze dne 19. prosince 1918 čís. 91 sb. z. a n., že práce přes čas nesmí úhrnem přesahovati 20 týdnů neboli 240 hodin v roce, jest předpisem omezujícím zaměstnavatele a vydaným na ochranu zaměstnanců a nelze z něho nikterak vyvozovati, že zaměstnanec nemá nároku na zvláštní odměnu za práce přes čas, pokud převyšovaly onu nejvyšší míru.

Čís. 9604.

Ručení dráhy (zákon ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák.).

Nelze shledávati příhodu v dopravě v tom, že motorový vůz neměl na zadním vchodu ochranné zařízení, by bylo zabráněno vypadnutí člověka za jízdy, šlo-li o nový vůz elektrické dráhy, při nichž byly závory při vstupu na zadní plošinu zrušeny.

Není příhodou v dopravě, sestoupí-li cestující před zastávkou na stupátko vozu pouliční dráhy, by po zastavení vozu mohl ihned seskočiti.

(Rozh. ze dne 1. února 1930, Rv I 929/29).

Žalobce vypadl za jízdy z vozu pouliční dráhy a poranil se. Žaloba o náhradu škody byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Předpokladem povinnosti k náhradě škody jest podle § 1 zákona ze dne 5. března 1869 čís. 27 ř. zák., o který žalobce žalobní žádost opírá, že bylo způsobeno tělesné poškození neb usmrcení člověka příhodou v dopravě, to jest událostí, která se odchyluje od normálního provozu vozby, která o sobě jest s to člověka poškoditi neb usmrtiti a udála se mimo osobu poškozeného. Bylo proto na žalobci, by prokázal, že jeho poranění bylo způsobeno příhodou v dopravě. To žalobce neprokával. Podle zjištění nižších soudů motorový vůz, na němž byl žalobce, sebou netrhl a žalobce z vozu nevypadl následkem kromobyčejného trhnutí vozem, jak tvrdí, nýbrž proto, že mu, když stál na stupátku, uklouzla noha. Tímto zjištěním jest dovolací soud vázán. Nelze shledávati příhodu v dopravě ani v tom, že motorový vůz na zadním vchodu neměl ochranné zařízení, by vypadnutí člověka za jízdy bylo zabráněno,

ano podle zjištění nižších soudů takového ochranného zařízení bylo sice použito při starých vozech, při nových vozech elektrických drah však byly závory při vstupu na zadní plošinu po levé straně ve směru jízdy zrušeny, takže není ničím od pravidla se odchylicím, že motorový vůz, v němž žalobce jel, nebyl tímto zařízením opatřen. Není odchylky od normálního provozu ani v tom, že se žalobce bez nutkové příčiny za jízdy postavil na stupátko vozu, jak nižšími soudy bylo zjištěno. Nevyhovovalo by sice vzhledem k zákazu pravidelnému provozu, kdyby průvodčí vozu dal znamení k odjezdu nebo dovolil, by se v jízdě pokračovalo, dokud nastupující osoby jsou ještě na stupátku; sestoupí-li však osoba před zastávkou na stupátko, by po zastavení vozu ihned mohla seskočiti, jest to sice jednání neopatrné, ba přímo zakázané, avšak není to příhodou v dopravě, nýbrž svémocným činem zpravidla neodvratitelným, za který odpovídá, kdo tak se zachová. Nebyla-li však prokázána příhoda v dopravě, není třeba obírat se další otázkou, zda ji zavinil žalobce sám anebo zda je tu jiný vyvíňovací důvod podle § 2 cit. zák.

Čís. 9605.

Pozemková reforma.

Jest se domáhati věcných práv podle § 31 náhr. zák. žalobou či pouhou opovědí Státnímu pozemkovému úřadu? Opověď Státnímu pozemkovému úřadu musela by se státi písemně, ať si již podáním nebo do protokolu; nestačí pouhá opověď ústní.

(Rozh. ze dne 1. února 1930, Rv I 968/29).

Žalobci domáhali se proti žalovanému, by bylo uznáno právem, že žalovaný nemá nároku na služebnost jízdy a chůze přes pozemky žalobců a že jest povinen zdržeti se dalšího výkonu služebnosti jízdy a chůze přes ony pozemky. Pozemky, o něž jde, byly žalobcům předány v řízení o pozemkové reformě bez jakýchkoliv břemen a služebností. První soud v Praze žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby. Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Již v rozhodnutí ze dne 14. září 1929 čís. 9178 sb. n. s. nadhodil, ale neřešil, nejvyšší soud otázku, v jaké formě se musí státi »domáhání se věcných práv k převzatým nemovitostem zabraným, pro něž předepsána v § 31 náhr. zák. třicetidenní lhůta pod následky průpadu, zda se nutně vyhledává žaloby, či zda stačí opověď Státnímu pozemkovému úřadu. Odvolací soud míní, že se toto domáhání musí státi žalobou,